

22. al-Hajj

Källa: Introduktion till Koranstudier
Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

22. al-Hajj

Namn

Denna sura har fått sitt namn från vers 27.

Uppenbarelseperiod

Eftersom denna sura innehåller drag från både makki och madani suror har kommentatorerna haft olika uppfattningar om dess uppenbarelseperiod. Men i ljuset av dess stil och teman är vår uppfattning att en del av den (vers 1-24) sändes ned i den sista fasen av den helige Profetens makki liv, strax före hijrah, och att resten (vers 25-78) uppenbarades under den första fasen av hans madani liv.

Det är därför denna sura kombinerar kännetecknen från både makki och madani uppenbarelser.

Den plötsliga stilförändringen från vers 25 visar att verserna 25-78 sannolikt sändes ned i månaden Dhu al-Hijjah det allra första året efter

hijrah. Detta antyds av verserna 25–41 och bekräftas av uppenbarelseanledningen till verserna 39–40.

Det verkar som att månaden Dhu al-Hijjah väckte starka minnen hos emigranterna — minnen av deras hem i Makkah, deras heliga stad och deras Hajj-samling där. Naturligtvis sörjde de över att mushrik-Quraysh hade hindrat dem från att besöka den heliga moskén.

Därför kan de mycket väl ha bett om och väntat på **gudomligt tillstånd att föra krig** mot de tyranner som hade fördrivit dem från deras hem, hindrat dem från att besöka Allahs Hus och gjort det svårt för dem att följa islams väg.

Det var vid denna psykologiska tidpunkt som dessa verser sändes ned.

Därför nämns särskilt **syftet med Masjid al-Haram**: Hajj hade föreskrivits för dyrkan av **den Ende Allah**. Men ironiskt nog hade den senare ägnats åt *shirk*, och de som dyrkade den Ende Allah hade förbjudits att besöka den.

Därför gavs tillstånd att föra krig mot dessa tyranner — för att driva ut dem och etablera den rättfärdiga livsordningen, för att upprätta dygd och utrota ondska.

Enligt Ibn ‘Abbas, Mujahid, ‘Urwah ibn al-Zubayr, Zayd ibn Aslam, Muqatil ibn Hayyan, Qatadah och andra stora kommentatorer är **vers 39 den första vers som ger muslimerna tillstånd att föra krig**.

Hadithsamlingar och profetbiografier bekräftar att efter detta tillstånd började faktiska krigsförberedelser, och den första expeditionen — **Waddan/Abwa'-expeditionen** — skickades till Röda havets kust i månaden Safar år 2 A.H.

Ämnesinnehåll och tema

Denna sura riktar sig till tre grupper:

1. **Makkahs mushriker**
2. **De vacklande muslimerna**
3. **De sanna troende**

1. Till mushrikerna

De har varnats kraftfullt:

”Ni har envist och fräckt hållit fast vid okunnighetens idéer och satt er tillit till era avgudar, som inte har någon makt alls. Ni har förkastat det gudomliga sändebudet. Nu kommer ni att möta samma slut som de som liknade er tidigare.

Ni har bara skadat er själva genom att avvisa Vår Profet och förfölja det bästa elementet i ert eget samhälle. Era falska gudar kommer inte att kunna rädda er från Guds vrede.”

Samtidigt har de gång på gång tillrättavisats för sin *shirk*, och starka argument har givits för *tawhid* och det kommande livet.

2. Till de vacklande muslimerna

De som hade antagit islam men inte var beredda att uthärda svårigheter har tillrättavisats:

”Vad är detta för tro? Ni är redo att tro på Allah och tjäna Honom så länge ni får fred och välstånd — men om ni möter prövningar i Hans väg överger ni Honom.

Ni bör veta att denna vacklande hållning inte kan avvärja de prövningar som Allah har bestämt för er.”

3. Till de sanna troende

De har tilltalats på två sätt:

- **allmänt**, så att även de vanliga araberna inkluderas
- **särskilt**, riktat till de troende själva

De troende har fått veta att mushrikerna i Makkah **inte hade någon rätt** att hindra dem från att besöka den heliga moskén. De hade ingen rätt att hindra någon från att utföra Hajj, eftersom moskén inte var deras privata egendom.

Detta argument var inte bara rättmätigt — det var också ett **effektivt politiskt vapen** mot Quraysh.

Det väckte frågan hos andra arabiska klaner:

”Är Quraysh bara tjänare åt den heliga moskén — eller dess ägare?”

Om de kunde hindra muslimerna utan protest, skulle de i framtiden kunna hindra vem som helst som de hade konflikter med.

För att understryka detta har historien om moskéns byggande nämnts: Den byggdes av **profeten Abraham** på Allahs befallning, och han kallade **alla folk** att utföra Hajj där. Därför hade besökare från andra platser alltid haft samma rättigheter som lokalbefolkningen.

Det klargjordes också att moskén inte byggdes för *shirk*, utan för dyrkan av **den Ende Allah**. Därför var det ren tyranni att Allahs dyrkan förbjöds där, medan avgudadyrkan tilläts fullt ut.

Tillstånd att kämpa och instruktioner för framtida makt

För att motverka Qurayshs tyranni fick muslimerna tillstånd att kämpa mot dem.

De fick också instruktioner om hur de skulle uppträda rättvist när de en dag fick makt i landet.

Dessutom gavs de troende officiellt namnet **”muslimer”**, med orden:

”Ni är Abrahams sanna arvtagare, och ni har valts för att vara vittnen för sanningen inför mänskligheten.

Upprätta därför *salah*, betala *zakat*, och utför *jihad* för att sprida Allahs ord.”

(vers 41, 77, 78)

Det kommer att vara värt att hålla introduktionerna till kapitel 2 (al-Baqarah) och 8 (al-Anfal) i åtanke.

[KAPITEL 22](#)

[«21. al-Anbiya’](#)

[23. al-Mu'minun»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)